

*„Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen,
akik az Úr törvényében járnak” (Zsoltárok 119:1).*

A nagy **HARC** Krisztus és Sátán között

ISTEN VILÁGA

„Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok és Istennek minden fiai vigadozának”
(Jób 38:7).

Ateremtő hatalom minden megnyilatkozása: végtelen szeretet kifejezése. Isten uralma: az áldás teljessége minden teremtett lény számára. Lénye, törvénye, kormányzásának talapzata: a szeretet.

A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralta az egész világegyetemet. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt.

Az értelemmel felruházott lények boldogsága attól függ, hogy tökéletes összhangban állnak-e az igazságosság nagy elveivel. Isten szeretetszolgálatot vár el minden teremtményétől – szolgálatot, mely jellemének értékeléséből fakad. Nem leli kedvét kikényszerített engedelmisségben; mindenkinek szabad akaratot adott, hogy Neki önként szolgálhasson.

Mindaddig, amíg a teremtett lények elismerték a szeretet e kötelezettségét, Isten világegyetemében tökéletes volt az összhang. Az égi seregek örömmel teljesítették Teremtőjük terveit. Boldogok voltak, hogy dicsőségét visszasugározhatják s dicséretét hirdethetik. Szeretetük Isten iránt a legmagasztosabb volt, egymáshoz pedig meghitt, önzetlen szeretettel közeledtek.

Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje, egy volt az örökkévaló Atyával lényében, jellemében és szándékában. Ő volt az egyetlen lény, aki Isten minden tervébe és tanácsába behatolhatott. *„És hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek örökkévalóság Atyjának, békesség fejedelmének”* (Ésaiás 9:6). *„Akinak származása eleitől fogva, öröktől fogva van”* (Mikeás 5:2). Az Atya Fia által teremtette a mennyei lényeket. *„Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben ... akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek”* (Kolossé 1:16), s a menny hódolatát fejezte ki Krisztusnak éppúgy, mint az Atyának. Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki. Krisztus volt az, aki kiterjesztette az eget és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette fel és erősítette meg a bolygókat az Űrben s Ő formálta a mező virágait. Ő az *„aki hegyeket épít erejével”* (Zsoltárok 65:7), *„akié a tenger és ő alkotta is azt”* (Zsoltárok 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az

Atya szeretetének üzenetét.

A természet minden megnyilvánulása mások szolgálatára: Isten adománya.

„Én nem keresem az én dicsőségemet, hanem annak dicsőségét, Aki elküldött engem” (János 8:50; 7:18). E szavak elének tárják azt a hatalmas elvet, amely az élet törvénye az egész világegyetem számára. Krisztus mindent Istentől kapott, de azért, hogy továbbadja.

Az áldás és az erő Fián keresztül árad minden élőre és élettelenre, s a Fiú által tér vissza a dicséret és boldog szolgálat szeretettel telt folyama mindenek hatalmas Forrásához. Így zárul Krisztusban az áldások körforgása, mely szemlélteti a nagy adományozó jellemét: az élet törvényét.

A bűn keletkezése előtt béke és boldogság uralkodott a világegyetemben. Minden tökéletes összhangban volt a Teremtő akaratával. Az Isten iránti szeretet mindent túlszárnyalt, az egymás iránti szeretet pedig tiszta volt.

A BŰN EREDETE

„A bűn pedig a törvénytelenység” (1János 3:4).

Ezt a törvényt legelőször a mennyben hágták át. Lucifer „a szép hajnalcsillag” az első oltalmazó kérub, szent és szeplőtlen volt. A nagy teremtő előtt állott, az örök Isten trónjáról áradó dicsfény sugarainak árjában.

„Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel... Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtve lettél, míg gonoszság nem találtaték benned” (Ezékiel 28:12-15).

Ez az angyalfejedelem kezébe akarta ragadni a mennyei lények feletti hatalmat, hogy elfordítsa őket teremtőjüktől és a maga számára nyerje meg hódolatukat. Ezért hamis színben tüntette fel Istent: azzal vádolta, hogy öndicsőítésre vágynak. A Teremtőt – aki maga a szeretet – saját gonosz tulajdonságaival akarta felruházni.

Ő mindörökké mások áldására és Alkotója dicsőségére használhatta volna nemes képességeit. De – mondja a próféta – „szived

felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességemben” (Ezékiel 28:17).

Lucifer fokról-fokra jutott el oda, hogy felébredt benne az önfelmagasztalás vágya. *„Olyanná tevéd szíved, minő az Isten szíve.” „Ezt mondad:... az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet és lakom a gyülekezet hegyén... Fölibük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a magassághoz” (Ezékiel 28:6; Ésaías 14:13-14.)*

Noha minden dicsőség Istentől áradt rá, ez a hatalmas angyal mégis magának tulajdonította azt. Nem elégedett meg magas rangjával, s azzal, hogy kitüntetésben részesült a mennyei sereg többi tagja felett, hanem vakmerően olyan hódolatot kívánt, amely egyedül a teremtőt illette. Azt a dicsőséget kívánta, amellyel a mindenható Atya Fiát ruházta fel, olyan hatalomra vágyott, amely felségjogként egyedül Krisztust illette.

Az „én” szolgálata és magasztalása, amely Isten tervével ellenkezett, balsejtelmeket ébresztett azok lelkében, akiknek Isten dicsősége volt a legfontosabb. A mennyei seregek összegyűltek, hogy Lucifert jó tanács által meggyőzzék. Az Isten Fia elé tárta a Teremtő nagyságát, jóságát és igazságosságát, valamint törvényének szentségét és változhatatlanságát.

A könyörületes Isten nagy irgalmasságában igyekezett visszafordítani Lucifert és követőit a romlás szakadékból, amelybe rohanni készültek. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást keltett.

A menny elismert királya Krisztus, kinek hatalma és tekintélye egyenlő volt az Atyával. Lucifer azonban irigy és féltékeny lett Krisztusra. Elégedetlen volt, mert nem hatolhatott be Isten minden titkába.

Lucifer eltávozott Isten közvetlen közeléből. Elment, hogy elégedetlenséget szítson az angyalok között. Munkáját titokban végezte, s egy ideig valódi szándékát az Isten iránti tisztelet látszata mögé rejtette. Arra törekedett, hogy a mennyei lényeket kormányzó törvények iránt elégedetlenséget keltsen. Azt állította, hogy azok szükségtelen korlátok, s mivel az ő természetük szent, kövessék saját akaratuk parancsait.

Megkísérelte, hogy Isten szavát meghamisítsa, kormányzása irányelveit elferdítse, bölcsességét, igazságosságát és szeretetét kétségbe vonja. Állította, hogy Isten csak önmagát akarja felmagasztalni, mikor teremtményeitől hódolatot és engedelmességet kíván. Teremtőjével szemben így vált Lucifer a „fényhordozó”, Isten dicsőségének részese, trónjának őre, vétkezése által Sátánná, Istennek és a szent lényeknek „ellenségévé” s azok megrontójává,

akiket vezetésére és oltalmára bízott az Ég.

Lázadásában Sátán a hízalgést és a szemfényvesztést is felhasználta, míg Isten csak olyan eszközöket alkalmaz, melyek az igazsággal és az életszentséggel megegyeznek. A nagy irgalmú Isten sokáig tűrt Lucifernek. Elégedetlensége kezdetén Ő még nem vesztette el kimagasló helyét; sőt még akkor sem, amikor hazugságait a hűséges angyaloknak mondogatni kezdte. Még sokáig a mennyben maradhatott. Isten újra és újra bocsánatot kínált neki azzal a feltétellel, hogy megbánja bűnét és engedelmeskedik. Isten olyan eszközökkel próbálta Sátánt meggyőzni tévedéséről, melyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség tud kigondolni. Amikor bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének semmi oka nincs, hogy Isten nem vonta vissza tőle önkényesen kegyelmét, sem kormányzatában hiba nem történt, ami alkalmat adhatott volna lázadásának, akkor már tudta, hogy tévedett.

Eleinte Lucifer maga sem látta, hogy hova sodródik. Nem volt tisztában saját érzéseivel, de most már tudta, hogy tévedett, hogy Isten kívánalmi jogosak, s hogy ezt az egész menny előtt be kell ismernie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát és sok angyal társát, s újra elfoglalhatta volna tisztét. Büszkesége azonban útját állta ennek. Elszántan védte álláspontját, és teljesen belevetette magát az alkotója elleni nagy küzdelembe.

Sátán elégedetlensége nyílt lázadássá érett és sok angyalt értelme és befolyása által maga mellé állított. Mivel a bűn Isten világegyetemében mindaddig nem létezett, nem tudtak annak természetéről, sem veszedelmes voltáról, sem pedig arról, hogy milyen borzasztó következményekkel jár a Teremtő törvényének semmibevétele.

Istennek be kellett bizonyítania a menny lakói és az egész világegyetem előtt, hogy kormányzása igazságos, törvénye pedig tökéletes, ugyanakkor a lázadó számára időt kellett adni, hogy valóságos jellemét és tulajdonképpeni célját mindenki megértse. Mi történik akkor, ha javasolt változtatásait véghezviszi Isten törvényén? Mivel a menny és a teremtett világok lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát,

Noha minden dicsőség Istentől áradt rá, ez a hatalmas angyal mégis magának tulajdonította azt. Nem elégedett meg magas rangjával, s azzal, hogy kitiintetésben részesült a mennyi sereg többi tagja felett, hanem vakmerően olyan bódolatot kívánt, amely egyedül a teremtőt illette. Azt a dicsőséget kívánta, amellyel a mindenható Atya Fiát ruházta fel, olyan hatalomra vágott, amely felségjogként egyedül Krisztust illette.

ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megszűnt volna létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisült volna meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie. Az egész világegyetem javára, a végtelen idők tanulságára engedte meg Isten, hogy Sátán kiterjeszthesse terveit, hogy az isteni kormányzat ellen emelt vádjait a teremtett lények a maguk valóságában ismerhessék fel, s hogy Isten igazságossága és kegyelme, törvényének változhatatlansága mindörökké vitán felül állhasson.

A próféta mondja: *„És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánnyal; és az ő helyök sem találtaték a mennyben. És farka után vonszá az ég csillagainak harmadrészét, ... a nagy sárkány ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és a Sátánnak...”* (Jelenések 12:7.8.4.9).

AZ EMBER TEREMTÉSE

„Kezeid formáltak engem...” (Jób 10:9).

„Az Úr szavára lettek az egek és szájának leheletére minden seregök... Mert Ő szólt és meglett, Ő parancsolt és előállott.” *„Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul meg soha örökké”* (Zsoltárok 33:6.9; 104:5).

Mután az Úr létrehozta a földön a termékeny növény- és állatvilágot, tevékenysége területére helyezte az embert, akiért a földet elárasztotta mindezzel a gyönyörűséggel és pompával. Uralkodóvá tette mindazon, amit szeme megpillantott.

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlottságunkra és uralkodjék ... mind az egész földön.” *„Teremté tehát Isten az embert az ő képére Isten képére teremté Őt; férfiúvá és asszonnyá teremté őket”* (1Mózes 1:26-27). Itt tárul elénk az emberiség eredete; az ihletett jelentés pedig oly egyszerű, anynyira érthető, hogy kizár minden téves következtetést. Isten az embert saját képére teremtette. Nincs ebben semmi misztikum. Nincs semmi ok arra a feltevésre, hogy az ember a fejlődés lassú fokozatain át az állat vagy növényvilág alantasabb formáiból alakult ki. Az ilyen tan a Teremtő nagy művét az ember földies, korlátolt elképzeléseihez alacsonyítja le. Az emberek olyan szenvedélyesen szeretnék kizárni Istent uralkodói hatalmából a mindenség felett, hogy inkább az embert alacsonyítják le és fosztják

meg eredetének méltóságától.

Az emberi család nemzetiségi táblázata, ahogy azt részünkre az ihletett írás megőrizte, eredetünket nem fejlődő csírákra, hullőkre és négy lábúakra vezeti vissza, hanem: a nagy Teremtőre. Noha Ádámot a porból alkotta, mégis „Isten fia” volt (Lukács 3:38).

Isten úgy alkotta meg az embert, hogy mind külsejére, mind jellemére nézve Hozzá hasonlítson. Egyedül Krisztus az Atya „valóságának képmása”, az embert azonban Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette (Zsidókhöz írott levél 1:3). Természete megegyezett Isten akaratával, értelme képes volt isteni dolgokat felfogni. Hajlamai tiszták voltak, vágyait és érzelmeit értelme uralta. Az ember szent és boldog volt, ahogy Isten képmását hordozta, s akaratának tökéletesen engedelmeskedett.

Isten első ajándéka Édenben a házasság volt. Ő adott segítőtársat az embernek, olyat, aki megfelelt neki, aki szeretetben és megértésben egygyé olvadt vele. Ha az isteni alapelveket a házasságban elismerik és kiélik, akkor az védi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas szükségletét, s emeli, nemesbíti testi, értelmi és erkölcsi lényét. A második ajándék az ember számára a szombat volt. Mindkét isteni intézményt az idők végéig meg kell őrizni!

Isten emléket emelt Édenben a teremtés művének, mikor a hetedik napra áldását adta. A szombatot Ádámnak, az emberi család atyjának és képviselőjének adta, s reá bízta. Annak megtartása, megőrzése legyen a hálás elismerés jele mindazok részéről, akik e földet lakják, hogy Isten a Teremtőjük és jogos Uralkodójuk, ők pedig kezeinek munkája és fenségének alattvalói. Ez az intézmény tehát teljes egészében emlékünnepe volt, és az egész emberiség kincse. Nem rejtett benne semmi szimbólum, nem tartalmazott semmiféle utalást, hogy csak korlátozottan, egyes népekre vonatkozik.

Isten úgy alkotta meg az embert, hogy mind külsejére, mind jellemére nézve Hozzá hasonlítson. Természete megegyezett akaratával, értelme képes volt felfogni isteni dolgokat. Hajlamai tiszták voltak, vágyait és érzelmeit értelme uralta.

Miután Isten a hetedik napon megnyugodott, megszentelte azt, vagyis elkülönítette nyugalmnapként az ember számára. A Teremtő példáját követve az ember is nyugodjék ezen a szent napon. Szándéka az volt, hogy a szombat készítse az emberek szívét-lelkét a teremtés művei feletti elmélkedésre. A természet szól értelmükhöz, érzékeikhez és hirdeti, hogy az élő Isten teremtő, s a világegyetem uralkodója. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti

az égboltozat. Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést” (Zsoltárok 19:2.3). A föld minden díszé, szépsége: Isten szeretetének bizonyítéka. Ezt hirdetik tekintetünknek az örök halmok, a sudár fák, a fakadó rügyek, az ezerszínű virágözön. Szózatuk az eget Istenét dicséri. A szombat örökké Istenre emlékeztet, a mindenség Alkotójára, s felhívja az emberek figyelmét, hogy nyissák fel a természet hatalmas könyvét: kutassák a Teremtő bölcsességét, erejét és szeretetét.

KÍSÉRTÉS ÉS BUKÁS

„*Az Isten nem hágy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek...*” (1Korintus 10:13).

Az ember létének kezdetén Isten gátat vetett az önzés kielégítésének vágya elé, a romlást hozó, végzetes szenvedély útjába, mely Sátán bukását is okozta. Mielőtt örök biztonságba helyezte őket, hűségüket ki kellett próbálnia.

A jó és gonosz tudásának fája - mely a kert közepén az élet fájának közelében állott -, volt ősszüleink engedelmességének, hitének és szeretetének próbaköve. A kert minden fájáról bátran ehettek, e fa gyümölcsének fogyasztásától azonban az Úr óva intette őket, mondván: amely napon esznek arról, meghalnak. Sátán meg fogja környékezni őket kísértéseivel, azonban, ha a próbát kiállják, hatalma alól végül teljesen kivonja őket, hogy kegyelmében örvendezzenek mindörökké.

Isten az embert törvény alá helyezte; létének ez elengedhetetlen feltétele. Az ember Isten kormányzatának alattvalója, kormányzat pedig törvények nélkül nem állhat fenn. Isten az embert úgyis teremthette volna, hogy ne álljon hatalmában törvényének áthágása. Visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől, de az ember így már nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csupán önműködő gép. Szabad választás híján csupán kényszerből engedelmeskedett volna Istennek, s így jelleme sem fejlődhetett volna. Ez ellentmondott Isten azon szándékának, mely szerint más világok lakóival bánik, de méltatlan lett volna az emberhez is, mint értelmes lényhez, és alátámasztotta volna Sátán vádjait, mely szerint Isten uralma önkényuralom.

Isten őszintének becsületesnek teremtette az embert. Nemes jellemvonásokat oltott bele a rosszra való hajlam nélkül. Magas

értelmi képességekkel ajándékozta meg, s feltárta előtte mindazokat az indító okokat, melyek arra készteheték, hogy hűen kitartson alattvalói kötelezettsége mellett. Örök boldogságának feltétele: a tökéletes és állandó engedelmesség volt. E feltétel mellett szabad az út az élet fájához.

Összűleink, mennyei Atyjuk felügyelete alatt nemcsak gyermekei voltak, hanem tanítványai is, akiket a bölcs Teremtő oktatott. Angyalok látogatták őket, érintkezhetek Alkotójukkal, anélkül, hogy lepel borult volna közűjuk. Életerőtől duzzadtak, melyet az élet fájának gyűmölcssei árasztottak, értelmi képességeik pedig csak alig különböztek az angyalokétól. A látható világmindenség titkai, „a tökéletes tudásnak csudái” (Jób 37: 15) az ismeretszerzés és a gyűnyör kiapadhatatlan forrásaivá váltak számunkra. A természet törvényeinek és tűneményeinek titkait - melyek azóta is foglalkoztatják a kutató emberek tudásvágyát -, feltárta értelműk előtt a mindenható Építőmester, a világegyetem Teremtője és Fenntartója.

Miután Sátánnak nem volt több alkalma, hogy a mennyben lázadást szítson, Isten iránti ellenségeskedése új területet talált: az emberi család megrontását tervezte.

Isten figyelmeztette összűleinket a rájuk leselkedő veszélyre. Mennyei követek közölték velűk Sátán bukását és terveit, hogy őket tönkretégye. Feltárták előttűk Isten kormányzásának alapelveit, melyet a gonoszság fejedelme megdönteni szándékozott. A szeretet törvényével szemben tanúsított lázadása buktatta el Sátánt és seregét. Mennyire fontos tehát, hogy Ádám és Éva tiszteljék azt a törvényt, melynek alapján fenntartható a rend és az egyenlőség.

Isten törvénye ugyanolyan szent, mint Ő maga. Akaratának megnyilatkozása, jellemének visszatűkröződése, isteni szeretetének és bölcsességének kifejezése. A teremtett világ harmóniája tehát attól függ, hogy az élettal bírók és az élettelenek a Teremtő törvényével tökéletes összhangban éljenek.

„Bizony nem haltok meg” – hangoztatta Sátán Évának, aki eltávolodott férje mellől, az előzetes figyelmeztetés ellenére. A kísértő a kígyót használta fel, hogy megtévéssze összűleinket, mely

Isten figyelmeztette összűleinket a rájuk leselkedő veszélyre. Mennyei követek közölték velűk Sátán bukását és terveit. Feltárták előttűk Isten kormányzásának alapelveit, melyet a gonoszság fejedelme megdönteni szándékozott. A szeretet törvényével szemben tanúsított lázadása buktatta el Sátánt és seregét. Mennyire fontos tehát, hogy Ádám és Éva tiszteljék azt a törvényt, melynek alapján fenntartható a rend és az egyenlőség.

akkor Éden legszebb állata volt. Éva és rajta keresztül Ádám is evett a tiltott gyümölcsből, s így vétkeztek Teremtőjük ellen. Éva valóban hitt Sátán állításának, hite azonban nem mentette meg a bűnhődéstől. Nem hitt Isten szavának s ez volt a veszte. Az ítélet alkalmával nem azért marasztalják el az embereket, mert lelkiismeretesen hitték a hazugságot, hanem azért, mert nem hitték az igazságot; mert elmulasztották, hogy megismerjék az igazságot. Teljes szívünkkel arra kell törekednünk, hogy megismerjük: mi az igazság. Ha elhanyagoljuk, romlásunkat okozzuk. Biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami Isten Szavának ellentmond, Sátántól ered.

Napjainkban is tanítják a gonosztól eredő azon állítást, mely szerint a Tízparancsolat nem kötelező. Azzal érvelnek, hogy szabályainak lehetetlen eleget tenni. Ha ez igaz, úgy miért kellett elszenvednie Ádámnak a törvény áthágásának következményeit? Összüleink bűne bajt és szenvedést hozott a világra. Csupán Isten jóságán és irgalmán múlt, hogy a bűn nem döntötte az emberiséget a reménytelen kétségbeesésbe. Senki se csalja meg önmagát! „*A Bűn zsoldja a halál*” (Rómaiakhoz írott levél 6:23). Isten törvényét most éppoly kevésbé hághatjuk át büntetlenül, mint akkor, amikor az emberiség atyja felett elhangzott az ítélet.

A MEGVÁLTÁS TERVE

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16).

Isten Fiát, a menny fenséges Parancsnokát, a bukott emberiség iránti részvét hatotta át. Végtelen irgalom dobogtatta meg szívét, mikor az elvesztett világ szenvedései feltárultak előtte. Az isteni szeretet, tehát egy tervet gondolt ki, mely által az embert megválthatná.

A megszegett törvény a bűnös életét követelte. Az ember érdekében az egész világegyetemben csak egyetlen lény tehetett eleget a törvény követelményeinek. Miután az isteni törvény ugyanolyan szent, mint Isten, csak egy Istennel egyenrangú lény vállalhatta a bűnhődést, és a jóvátételt a törvény áthágásáért. Krisztus vállalta, hogy leereszkedik a nyomor mélységeibe, hogy az elvesztett emberiséget megmentse.

A menny Fenségeként elhagyta magas helyét, megjelent a földön, s mint ember, megalázta magát, hogy személyesen tapasztal-

talja meg a fájdalokat és kísértéseket, melyeket az embernek el kell viselnie. Mindez szükséges volt, mert csak így lehet mindazok mentsvára, akiket kísértés ér (Zsidókhhoz írott levél 2:18). Az embert a bűn annyira lealjasította, hogy lehetetlen volt számára saját erejéből Istennel összhangba jutnia, kinek lénye „tisztaság és jóság”. Miután azonban Krisztus az embert a törvény átka alól megváltotta, adhatott neki isteni erőt, mely által egyesülhet az emberi erőfeszítésekkel.

Krisztus, aki mint ember jött a földre, szent életet élt, s tökéletes jellemet fejlesztett ki. Ezt minden embernek felajánlja, aki kész azt elfogadni. Az Ő élete kezeskedik az ember életéért. Így nyer az ember a múltban elkövetett bűneire bocsánatot, sőt: ezen felül Krisztus Isten tulajdonságaival ruházza fel az embert. Átalakítja, felépíti az emberi természetet az isteni jellem hasonlatosságára, s lelki erőt és szépséget kölcsönöz neki. Így teljesedik be a törvény igazsága Krisztus követőiben.

A megváltás tervének azonban van az ember megváltásán kívül egy nagyobb és mélyebben gyökerező célja is. Nem csak azért jött Krisztus a földre, hogy e kicsiny világ lakói Isten törvényét úgy tekintsék, ahogy azt tekinteniük kell, hanem hogy igazolja Isten jellemét a világegyetem előtt. Az Üdvözítő az el nem bukott világok lakóira, és a reménytelen helyzetbe jutott emberiségre gondolt, mikor közvetlenül keresztre feszítése előtt ezt mondta: „*Most van e világ kárhozzátása; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonzok*” (János 12:31-32). Ha csak egyetlen ember fogadta volna el Krisztus áldozatát a földön, Ő éppúgy kész lett volna meghalni, hogy megmentse azt az egyet a bűn átka alól, mint ahogy meghalt sokakért.

Isten odaadta egyetlen Fiát, a vele egyenrangút, hogy viselje a törvénszegés büntetését. Így gondoskodott lehetőségről, mely által az embert ismét kegyelmébe fogadhatja, és édeni otthonába visszavezetheti. Krisztus vállalkozott az ember megváltására, s arra, hogy a világot Sátán kezéből kiragadja. Annak a nagy küzdelemnek, mely a mennyben kezdődött, itt, ezen a földön kellett eldőlnie, melyet Sátán a saját tulajdonának tekint.

Az egész világmindenséget csodálatra készítette Krisztus önkéntes megalázkodása, hogy az embert megváltsa. Ő, aki csillagról csillagra, világról világra mindent bejárt, s a világegyetem teremtett lényeknek minden szükségletéről gondoskodott, úgy határozott, hogy dicsőségét elhagyja, és emberi természetet ölt! Csodák csodája ez, melyet büntelen világok ártatlan lényei szerettek volna megérteni. Mikor Krisztus emberi testet öltött s eljött világunkba, sorsát bensőséges figyelemmel kísérték. Szemlélték véráztatta út-

ját, melyet végigjárt a jászoltól a Golgotáig. A menny látta azt a gyalázatot és gúnyt, melyet el kellett szenvednie, s tudta, hogy a háttérben ott áll Sátán, a lázító. Látták a rejtett féken tartó erők munkáját, s látták, hogy miként halmoz Sátán sötétséget, fájdalmat és szenvedést az emberiségre, s hogy mi módon munkálkodik ellenük Krisztus. Figyelték a világosság és a sötétség között végbemenő küzdelmet, ahogy egyre hevesebbé vált. És mikor Krisztus vért verejtékező haláltusájában felkiáltott a kereszten – melyet rémülettel és néma fájdalommal szemléltek –, mondván: „*Elvégeztetett*”, diadalmas ujjongás visszhangzott végig a világegyetemen. A nagy küzdelem, mely oly hosszú ideig tartott, immár végleg eldőlt: Krisztus győzött, és ezt Sátán is tudta! A megváltó halála volt a felelet arra, hogy mennyire szereti az Atya és a Fiú az embert, s hogy mindketten önmegtagadók és készek az áldozatra. Sátán pedig kimutatta valóságos jellemét, hogy hazug és gyilkos. Világossá vált, hogy – amennyiben alkalma lett volna rá –, ugyanolyan lelkülettel uralkodott volna a mennyei lények felett is, mint az emberek felett, akik hatalma alá kerültek. Az Istenhez hű világegyetem dicsénekekben egyesült, hogy magasztalja Isten kormányzását.

A nagy küzdelem folyamán, az emberek valahányszor megsértették Isten törvényét és ellenszegültek Isten akaratának, Sátán ujjongott. Mindannyiszor igazát hangoztatta, azt állítván, hogy a törvénynek lehetetlen engedelmeskedni. Az embereknek pedig

Az egész világmindenséget csodálatra készítette Krisztus önkéntes megalázkodása, hogy az embert megváltsa. Ő, aki csillagról csillagra, világról világra mindent bejárt, s a világegyetem teremtett lényeknek minden szükségletéről gondoskodott, úgy határozott, hogy dicsőségét elhagyja, és emberi természetet ölt! Csodák csodája ez, melyet büntetlen világlók ártatlan lényei szerettek volna megérteni.

nem jár bűnbocsánat. Mivel őt lázadása után Isten kivetette a mennyből, Sátán azt követelte, hogy Isten az embert örökre zárja ki kegyelméből. Nem lehet, hogy Isten igazságot szolgáltatson és ugyanakkor irgalmas is legyen a bűnös iránt.

Az embernek azonban – bűnössége ellenére is – egészen más volt a helyzete, mint Sátánnak. Lucifer, mint angyalfejedelem vétkezett a mennyben. Isten olyan mértékben nyilatkoztatta ki előtte szeretetét, mint egyetlen más lény előtt sem. Ismerte Isten jellemét, lényét és kimeríthetetlen jóságát, de mégis saját önző terveit követte. Ő csak Isten hatalma után sóvárgott, nem pedig jellemének nagysága után. Választása végleges volt. Isten már nem tehetett semmit megmentéséért. Az embert azonban Sátán

félrevezette, és megcsalta. Elméjét álbölcsekedése elhomályosította. Nem ismerte Isten szeretetének mélységét és magasságát. Még volt remény arra, hogy ha Isten szeretetét megérti, feleszmél. Isten jellemét szemlélve, ismét visszatér Hozzá.

KRISZTUS MUNKÁJA - ISTEN JELLEME

„Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa” (János 3:8). „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17:3).

Egy ószövetségi próféta jövendölése ezt mondja Krisztusról: *„Imé az és szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népnek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. Nem pislog, és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít és a szigetek várnak tanítására” (Ésaiás 42:1-4).*

Isten Fia a mennyből jött, hogy az Atyát kijelentse nekünk. *„Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött fiú aki az Atya kebelében van az jelentette ki őt” (János 1:18).*

Jézus így beszélt földi küldetésének lényegéről: *„Az Úr fölkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat” (Lukács 4:18; Ésaiás 61:1).*

Ez volt az Ő munkája. Széjjeljárva jót tett mindenkivel, és meggyógyította azokat, akik a gonosz lélek hatalmába kerültek. Művei bizonyosságot tettek isteni küldetéséről. Szeretet, irgalmasság és mélységes részvét nyilatkozott meg életének minden egyes cselekedetében. Szíve a könnyörület bensőséges érzelmével kereste az embereket. Emberi természetet vett magára, hogy annál inkább megérthesse és megközelíthesse szükségleteinket. A legszegényebb és legmegvetettebb emberek sem féltek hozzá közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá. Szívesen ültek lábaihoz és térdeire. Örömmel néztek szeretettől sugárzó arcába.

Állandóan tapintatos, figyelmes, gondos és szeretetteljes volt, Sohasem volt udvariatlan vagy barátságtalan. Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Emberi gyengeségeket sohasem ítélte el, de a legkeményebben megróttta és elítélte a képmu-

tatást, a hitetlenséget, és az igazságtalanságot, ám ezt is könnyes szemekkel és fájdalmas hangon tette. Sírt Jeruzsálem felett, mely vonakodott őt elfogadni, és könyörülő szeretettel tekintett rájuk. Élete az önmegtagadás és a mások iránti gondos, aggódó szeretet volt. Szemében minden lélek becses volt. Bár mindvégig megőrizte isteni fenségét és méltóságát, mégis a leggyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, akinek a megmentését küldetésének tekintette.

Ilyen volt a Megváltó jelleme, miként az az életében is megnyilatkozott, és ilyen az Isten jelleme is.

Lásd őt a puszta magányában, a Gecsemánéban és a kereszten, ahol magára vette a bűn terhét. Ő, aki Istennel egy volt, lélekben átélte azt a rettenetes szakadást, melyet a bűn okozott Isten és az ember között. Ez volt az, ami ajkait erre a fájdalmas kiáltásra kényszerítette: *„Én Istenem, és Istenem! Miért hagytál el engemet?”* (Máté 27:46) A bűn felmérhetetlen terhének és a lélek Istentől való elszakadásának érzete volt az, ami Isten Fiának szívét megtörte.

Nem Krisztus áldozata következtében szeret bennünket az Atya. Éppen ellenkezőleg! *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy megszületett Fiát adta”* (János 3:16). Azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket! Isten együtt szenvedett Fiával a Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és a Golgota nagy küzdelmeiben. Ne gondoljuk, hogy Isten közömbösen nézi a mi gyötrelmeinket! Ha szenvedünk, velünk szenved. Minden bánat és szenvedés átjárja az Atya szívét is.

Két tévedésre kell ügyelniük Isten gyermekeinek. Aki a parancsolatok megtartásával akar életszentségre jutni, lehetetlent kísérel meg. Egyedül a Krisztusba vetett hit képes bennünket megszentelni. A

másik nem kevésbé veszedelmes tévhit pedig az, hogy Krisztus felment bennünket Isten törvényének megtartása alól. Miután – úgymond – kizárólag hit által nyerhetjük el Isten kegyelmét, cselekedeteinknek egyáltalán semmi közük sincs megváltásunkhoz.

Az engedelmisség azonban nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem: a szeretet szolgálata. Isten törvénye az ő valódi, benső lényének kifejezése: a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön.

Megmondta az igazságot, de mindig szeretetteljesen. Emberi gyengeségeket sohasem ítélte el, de a legkeményebben megróttá és elítélte a képmutatást, a hitetlenséget, és az igazságtalanságot, ám ezt is könnyes szemekkel és fájdalmas hangon tette.

Ha szívünk újjáalakul Isten képmására, vajon nem valósíthatjuk-e meg életünkben Isten parancsolatait? Ha gyökeret ver szívünkben ez a szeretet, s átalakulunk Teremtőnk képmására, beteljesedik az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szíveikbe és az ő elméikbe írom be azokat” (Zsidókhöz írt levél 10:16).

Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem ölt-e élő alakot életünkben? Az engedelmesség – a szeretet, a hódolat, és a szolgálat – a tanítványság biztos jele. Azért mondja a Szentírás, hogy „az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1János 5:3). Másutt pedig ezt olvassuk: „Aki ezt mondja: Ismerem őt és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az és nincs meg abban az igazság” (1János 2:4). Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, éppen a hit, mégpedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, s az engedelmességre képessé tesz bennünket.

Bár mindvégig megőrizte isteni fenségét és méltóságát, mégis a leggyengédebb szeretettel bajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, akinek a megmentését küldetésének tekintette.

Engedelmisség által nem érdemelhetjük ki az üdvösséget. A megváltás Isten ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmisség. Hitünket cselekedeteinkkel kell igazolnunk. „És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe: aki bűnbe esik egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt” (1János 3:5-6). Ez az igazi próbakő. Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik bennünk, akkor érzelmeink, gondolataink és tetteink összhangban lesznek Istennek az ő szent törvényében kifejezett akaratával.

„Fiacskáim! Senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz” (1János 3:7). Az életszentség lényegét Isten szent törvénye határozza meg, melynek színvonalá a Sínai-hegyen kihirdetett Tíz parancsolatban jut kifejezésre.

Az az úgynevezett Krisztusban való hit, mely felmenti az embereket az Isten iránti engedelmisség kötelezettsége alól, nem hit, hanem merész képzelgés. „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által” (Efézus 2:8). Ám „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jakab 2:17). Jézus még mielőtt eljött a földre, így szólott magáról: „Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem: én Istenem a te törvényed keblem közepette van” (Zsoltárok 40:9). Közvetlenül mennybemenetele előtt pedig ezt mondta: „Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait és megmaradok az

ő szeretetében” (János 15:10). A Szentírás pedig így beszél erről: „És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk... Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia amint ő járt” (1János 2:3.6).

Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint amelyek ősszüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmség Isten törvénye iránt, s tökéletes igazság és életszentség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna, mert ebben az esetben a bűn is, összes kínjaival és nyomorúságával együtt megmaradna az örökkévalóságon át.

SÁTÁN UTOLSÓ NAGY CSALÁSA

„És csodálván, az egész föld követé a fenevadat” (Jelenések 13:3).

„Mindazonáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e bitet e földön?” (Lukács 18:8).

Sátán ma is tévtanok és hagyományok által uralja az embereket, míg Isten a Szentírás által szól az emberek értelmi világához.

A nagy csaló az emberek figyelmét ma is Isten helyett folyvást emberekre igyekszik terelni. Milliók vannak, akik vallásosnak mondják magukat, s akik csak azzal tudják megindokolni, hogy mit miért hisznek, hogy vallási vezetőiktől így tanulták. A Megváltó tanításaira szinte nem is figyelnek, de fenntartás nélkül elhiszik a papok, püspökök, lelkészek, teológiai professzorok szavait. E vezetők befolyásával pedig Sátán úgy irányítja a tömegeket, ahogy neki tetszik. Izrael népére és a keresztény világra is vonatkoznak Isten szavának kijelentései: „... mert a jeruzsálemi profétáktól ment ki az istentelenség minden földre” (Jeremiás 23:15).

„Mert a papnak ajaki őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. De ti elhajlottatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel...” (Malakiás 2:7-8).

Az ellenség jól tudja, hogy mindazokat, akiket arra csábíthat, hogy elhanyagolják az imát és a Szentírás kutatását, támadásai által legyőzheti.

A harc Isten törvénye ellen, mely a mennyben vette kezdetét, folytatódik az idők végeztéig. Ezen utolsó időben el kell döntenünk, hogy mit választunk: Isten törvényét, vagy emberek rendeleteit.

Isten Tízparancsolata (2Mózes 20:1-17).

„Szeresd az Urat a te Isteneded
teljes szívvedb I, teljes lelkedb I, teljes elmédb I”

I.

Én, az Úr, va-
gyok a te Istened, aki ki-
hoztalak téged Egyiptomnak
földéről, a szolgálat házából. Ne
legyenek néked idegen isteneid én
előttem.

II.

Ne csinálj magadnak faragott képet,
és semmi hasonlót azokhoz, amelyek
fenn az égben, vagy amelyek alant
a földön, vagy amelyek a vizekben
a föld alatt vannak. Ne imádd, és ne
tiszteld azokat; mert én, az Úr a te
Istened, féltőn-szerető Isten vagyok,
aki megbüntetem az atyák vétkét a
fiakban, harmad és negyediziglen,
akik engem gyűlölnék. De irgalmas-
ságot cselekszem ezeriziglen azok-
kal, akik engem szeretnek, és az én
parancsolatimat megtartják.

III.

Az Úrnak a te Istenednek nevét hiá-
ba fel ne vedd; mert nem hagyja azt
az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét
hiába felveszi.

IV.

Megemlékezzél a szombatnapról,
hogy megszenteljed azt. Hat napon
át munkálkodjál, és végezd minden
dolgodat;

De a hetedik nap az Úrnak a te Iste-
nednek szombatja: semmi dolgot se
tégy azon se magad, se fiad, se leá-
nyod, se szolgád, se szolgálóleányod,
se barmod, se jövevényed, aki a te
kapuidon belül van; Mert hat napon
teremté az Úr az eget és a földet, a
tengert és mindent, ami azokban van,
a hetedik napon pedig megnyugovék.
Azért megáldá az Úr a szombat nap-
ját, és megszentelé azt.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat” Máté 22:37-39

V.

Tiszteld atyádat és anyá-
dat, hogy hosszú ideig élj
azon a földön, amelyet az Úr a
te Istened ád te néked.

VI.

Ne ölj.

VII.

Ne paráználkodjál.

VIII.

Ne lopj.

IX.

Ne tégy a te felebarátod ellen ha-
mis tanúbizonyságot.

X.

Ne kívánd a te felebarátodnak há-
zát. Ne kívánd a te felebarátodnak
feleségét, se szolgáját, se szolgál-
óleányát, se ökrét, se szamarát,
és semmit, ami a te felebarátodé.

„Annakokáért a törvény betöltése a szeretet” Róma 13:10

„Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és
Úr: dUFUWc`UHjha Y|HfHf _ "A YfhUhUh-gnb'gnYfYMHZ\c|ma Y|HfHf _ 'Uh' dUFU-
csolatait...” „mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte.” 1Ján 5:2,3; Róma 13:8.

Vannak, akik tagadják a Tízparancsolat érvényességét, azt állítván, hogy ezt Krisztus halála érvénytelenítette. De mit mond erről valójában a Szentírás? Isten közölte Izrael népével az áldozati rendszerre és a szentélyben folyó szolgálat formájára vonatkozó részletes rendeleteit. A szertartások törvényét Mózes könyvbe írta, melyet a szövetségláda mellé helyeztek (5Mózes 31:26). Ez a törvény-gyűjtemény szimbólumokból állt, melyek Krisztust, Krisztus megáldozását és főpapi szolgálatát ábrázolták. Ezt a rituális törvényt a héberék addig gyakorolták, míg a jelkép valósággá vált Krisztus halálában, aki az Istennek Báránya. A jelképek így beteljesedtek (Kolossé 2:17). Ez az a törvény, melyet Krisztus „*eltett az útból, odaszegezvén azt a keresztfára*” (Kolossé 2:14).

A Tízparancsolatról – melyet maga Isten írt két kötéblára, s melyet a szövetségládjában szentül megőriztek (1Királyok 8:9) –, így ír a zsoltáríró: „*Uram örökké megmarad a te Igéd*” (Zsoltárok 119:89). Pál apostol így nyilatkozik: „*Ám a törvény szent, és a*

Az ellenség jól tudja, hogy mindazokat, akiket arra csábíthat, hogy elbanyagolják az imát és a Szentírás kutatását, támadásai által legyőzheti.

parancsolat szent, igaz és jó” (Róma 7:12). Maga Krisztus, pedig ezt mondja: „*Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a profétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik*” (Máté 5:17-18). Sokan vannak, akik ezt a két törvényformát szeretnék egybeolvasztani. Ők olyan íráshelyeket idéznek az erkölcsi törvény érvénytelenségének bizonyítására, melyek a szertartási törvényre vonatkoznak. Ez azonban nem egyéb, mint a Szentírás tudatos elferdítése, mivel a két törvény közötti különbség (ceremoniális, erkölcsi) világos és egyértelmű.

Amennyiben összehasonlítjuk a Tízparancsolatot és az egyházak által tanított tíz törvényt, felismerjük azon munka eredményét, melyet Sátán végzett emberi eszközök által.

A negyedik parancsolat emberek által való megváltoztatásáról az Úr így szólt a próféta által: „*És sokat szol a Felséges ellen és a magasságos egek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt*” (Dániel 7:25). Ugyanezt a vallásos világhatalmat Pál apostol „*törvénytaposó*”-nak nevezi (2Thessolonika 2:8), aki „*Isten templomában ül és Isten gyanánt mutogatja magát*” (2Thessolonika 2:4), s akit az Isten elleni utolsó küzdelmében a nagy csaló oly eredményesen fel tud használni, hogy a föld lakosait „*elhiteti a jelekkel, amelyek adatának néki*” s így „*csodálván az egész föld követé a fenevadat*” (Jelenések 13:14.3).

Azonban ahogy megjövendölték a törvény megváltoztatását, úgy meg van írva annak helyreállítása is, mely az utolsó időre vonatkozik (Ésaiás 56:2.4; 58:12-14).

Az Úr „jegy”-nek is nevezi a szombatot, mondván: „*hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istenetek*” (Ezékiel 20:20).

A szombatnak, mint a teremtés emlékünnepének rendeltetése az, hogy állandóan emlékeztessen: miért is illeti Istent imádat. „*Mert Ő a Teremtő, mi pedig az Ő teremtményei vagyunk.*” A szombat tehát Isten imádásának éppen a gyökerét érinti, mert semmi más intézmény nem tanítja ezt az igazságot ilyen meggyőzően. Isten Édenben azért rendelte el a szombatot, hogy az embert állandóan emlékeztesse erre az igazságra. Ameddig Istent azért imádjuk, mert Ő a teremtő, addig a szombat lesz ennek a jele és emlékeztetője (Ésaiás 66:22-23). Ha e földön a szombat egyetemesen megtartották volna, soha senki sem lett volna bálványimádó, istentagadó, vagy hitetlen. A szombat megünneplése az igaz Istenhez való hűségünk jele.

A Jelenések könyve leírja, hogy az utolsó nagy harcban – amikor Isten törvénye és emberek rendelete között kell választanunk, Isten a hozzá hűségeseket „*elpecsételi*” az ő országa számára (Jelenések 7:1-3), az emberi rendeletekhez ragaszkodók pedig a „*fenevad bélyegét*” (Jelenések 14:9) fogják felvenni. Isten *jele* vagy *pecsétje* a teremtés emlékünnepének, a hetedik napi szombatnak megtartásában nyilvánul meg. „*A fenevad bélyege*” ezzel ellentétben, a hét első napjának, a vasárnapnak az elfogadása és megtartása, melyet egy Istentől elrugaszkodott, elvilágiasodott egyház rendelt el, s melyet aztán a világ elfogadott az Isten által elrendelt nyugalomnap helyett.

Mindazok, akik megünneplik a szombatnapot, bizonyítják e tettekkel, hogy az Örökkévaló tisztelői. Így tehát a szombat bizonyítéka az ember Isten iránti hűségének, amíg ember él a földön, és amíg emberek tisztelik Őt. A Tízparancsolat közül egyedül a negyedik az, amely tartalmazza a Törvényadó nevét és méltóságát. Ez az egyedüli parancsolat, amely kimutatja, hogy kinek a tekintélye által nyertük a törvényt. Így viseli magán ez a parancsolat Isten pecsétjét hitelességének és kötelező erejének bizonyítékául, melyet törvényére rányomott.

Közeledik az idő, amikor Isten népét üldözni fogják, mert megtartja a Biblia szombatját. Sátán azal a reménnyel vál-

A harc Isten törvénye ellen, mely a mennyben vette kezdetét, folytatódik az idők végeztéig. Ezen utolsó időben el kell döntenünk, hogy mit választunk: Isten törvényét, vagy emberek rendeleteit.

toztatta meg a szombatot, hogy ezzel Isten tervére vereséget mérjen. Arra törekszik, hogy Isten törvényét alacsonyabb rendűvé tegye az emberi törvényeknél. A bűn embere, aki arra gondolt, hogy megváltoztassa az időket és a törvényt, és aki mindig elnyomta Isten népét, törvényeket fog hozatni, hogy kényszerítse a hét első napjának a megünneplését.

A jövendölések szerint a hét első napját, egy közönséges munkanapot, mely semmi szentséggel nem bír, fel fogják magasztalni, ahogy az arany állóképet Babiloniában (Jelenések 13:14-17). Megparancsolják minden népnek, nyelvnek és nemzetnek, hogy imádják a hamis nyugalomnapot. Ez Sátán terve annak érdekében, hogy jelentéktelenné tegye az Isten által alapított nyugalomnapot, melyet a teremtés emléknapiaként adott az ember számára.

A föld lakói csaknem elérték azt az állapotot, amikor Isten megengedi a pusztítónak, hogy elvégezze akaratát. Isten törvényének emberi törvényekkel való helyettesítése, a vasárnapnak emberi tekintéllyel történő felmagasztalása a bibliai szombat helyett, a dráma utolsó felvonása. Ha Isten törvényének áthágása egyetemes lesz, akkor Ő meg fog nyilatkozni. Felkel fenségében, és rettenetesen megrázza a földet. Kijön helyéről, hogy megbüntesse a földet az ő gonoszágaiért, *„s a föld felmutatja a vért, és el nem fedi megöletteit többé”* (Ésaiás 26:21).

Kedves Olvasó! Ha végigolvastad e füzetet, vajon felmerül-e benned a kérdés: Mit kell tennem, hogy üdvözljek? Mielőtt a tárgyhoz hozzáfognál, tégy félre minden előítéletet, az öröklött és beléd nevelt eszméket és fogalmakat. Ha azért kutatod az írást, hogy saját véleményedet alátámassza, sohasem fogsz az igazság ismeretére eljutni. Azért kutasd, hogy Isten akaratát megismerd!

Ha kutatás közben jobb meggyőződésre jutsz, ha belátod, hogy kedvenc nézeteid nincsenek összhangban az igazsággal, ne fordítsd, ne csúrd el az igazságot, hogy saját nézetedet alátámaszthasd, hanem fogadd el a Biblia világosságát. Nyisd meg szívedet és értelmeket, hogy lásd az Isten szavából áradó csodás fényt.

„Válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok..., én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk” (Józsúé 24:15).

Amennyiben e füzet tartalmával kapcsolatban bővebb információkat szeretne megtudni, szívesen válaszolunk kérdéseire levélben, vagy személyesen, az alábbi elérhetőségeinken.

2146. Mogyoród, Gödöllői út 201.

2100. Gödöllő Pf. 146.

6760 Kistelek, Damjanich u. 20.

3258. Tarnalelesz, Szabadság u. 9.

6600. Szentés, Béládi u.3/a.

4400. Nyíregyháza, Búza u.22

Telefon: (30) 697-26-10